

Gemeente van onze Heer Jezus Christus, lieve mensen,

Dat eerste Christelijke Pinksterfeest lang geleden  
waren de leerlingen allemaal bij elkaar  
toe er een geluid als van een stevige wind was en een soort vuurvlammen.  
Wat een verschil met ons nu en hier.

Dit jaar zitten wij niet bij elkaar om Pinksterfeest te vieren,  
maar we zijn met een klein groepje mensen in de kerk  
en verder is iedereen thuis.

Waar haal je nu je geestkracht, je inspiratie vandaan?  
Wat houdt je gaande? Wat geeft je energie?

Ik hoor van mensen die zich aangesproken weten door programma's op televisie,  
mensen die online via internet verschillende kerkdiensten volgen.  
De één kijkt naar de diensten in Den Bosch,  
een ander volgt liever de corona-diensten vanuit Tilburg,  
en sommige mensen volgen alles  
en hebben zodoende nu meer diensten dan normaal gesproken.  
Er zijn ook mensen die vooral de afstandelijkheid in dit alles ervaren.  
Het niet samen in een kerk zitten, niet samen zingen, geen ontmoeting met elkaar.

Misschien lijken we wat dat betreft wel een beetje op de mensen  
waartegen de profeet Ezechiël spreekt: mensen, verbannen uit hun eigen land.  
Wij zijn dan wel niet verbannen uit ons land,  
maar wel min of meer uit ons kerkgebouw, uit onze kerkdiensten  
en uit zoveel andere dingen die het leven kleur en samenhang geven,  
die we nu niet mogen of hooguit met mondjesmaat en allerlei beperkingen:  
van bezoek aan onze geliefden in een verzorgingshuis  
tot aan een gezellig afspreken met vrienden of familie in een restaurant.  
Contacten waar veel spontaniteit uit is,  
doordat we letterlijk afstand moeten houden,  
iemand een knuffel geven of even aanraken is bijna een doodzonde geworden.

God spreekt de mensen via Ezechiël moed in: er komen andere tijden,  
die ballingschap duurt niet voor altijd,  
God zal jullie eensgezind maken, een nieuwe geest geven,  
zal jullie versteende hart door een levend hart vervangen,  
dat zullen God en mensen weer echt helemaal bij elkaar horen,  
dan zullen mensen elkaar weer echt nabij kunnen zijn.  
Zo is het voor ons ook: deze situatie is maar tijdelijk,  
niet makkelijk, maar er komt op een dag weer een eind aan.

Wat Ezechiël zegt gaat wel verder dan een soort loze stoplap, het is meer dan 'na regen komt zonneschijn'. Ezechiël verbindt de hoop op toekomst aan een leven in verbondenheid met God, verbindt het aan goed leven, leven zoals God het aangeeft, volgens de regels van het verbond. En in de bijbel is dat liefde voor God boven alles en voor de mensen om je heen als voor jezelf. Het is in het bijzonder de zorg voor de wees en de weduwen, dus voor wie kwetsbaar zijn en het minste aanzien hebben. Steeds klinkt deze opdracht in de bijbel als een refrein dat eindeloos herhaalt wordt.

Een gebod dat simpeler klinkt dan het is, er waren al heel wat kwetsbaren om voor te zorgen, maar nu er wereldwijd massaal hongersnood dreigt is dat gebod actueler dan ooit. Om nog maar te zwijgen over mensen in overvolle Griekse vluchtelingenkampen, zelfs kinderen zonder ouders moeten maar zien hoe ze daar overleven. Maar ook dichterbij huis treft de huidige crisis hele groepen mensen ongekend hard en zullen we als samenleving het samen moeten doen en deze mensen een helpende hand toe moeten steken. Solidariteit, eerlijk delen is nodig. Niet alles aan die heilig verklaarde markt overlaten, waar rijken rijker en armen armer worden.

Of als we stilstaan bij de kwetsbaarheid van Gods schepping, die bedreigt wordt door onze leven op te grote voet, dan is er nog meer werk aan de winkel. Solidariteit en zorgzaamheid, omzien naar wie of wat kwetsbaar is, is hard nodig, op elk niveau, van de burens in de straat, tot aan de landelijke overheid, maar ook Europees en internationaal, we kunnen en mogen elkaar niet aan ons lot overlaten, zoals er na WO II Marshallhulp was en zoals Nederland hulp kreeg na de watersnoodramp in 1953.

Solidariteit, elkaar helpen, zorg voor wie en wat kwetsbaar zijn, je zou nog bijna opgeven voor je eraan begonnen was. Maar we hoeven het niet allemaal uit onszelf te halen. Gods belofte is er: Ik zal hen eensgezind maken, ik zal hen een nieuwe geest geven, hun versteende hart vervangen door een levend hart. God geeft ons de kracht

Willen wij die kracht ontvangen? Staan we er voor open?  
Of houden we toch liever vast aan oud vertrouwd,  
zoeken we het zelf wel uit?  
Is dat misschien wel elk jaar opnieuw de spannende vraag bij Pinksteren?  
Die Geest, die ons is beloofd, durven we, kunnen we ons daarvoor open stellen?

Als je het verhaal uit Handelingen leest,  
dan doen de leerlingen eigenlijk niet zo gek veel,  
of in ieder geval in eerste instantie niet.  
Ze zijn bij elkaar.  
Misschien waren ze aan het bidden of zongen ze samen een lied,  
misschien lazen ze een gedeelte uit de bijbel.  
Dan is er iets als wind en als vuur en pas als dat iets over hen komt,  
dat wat we Heilige Geest noemen, dan gaan ze spreken.  
Je open stellen voor Gods Geest, daar begint het kennelijk mee,  
iets in ontvangst nemen.  
En dan wordt het je gegeven,  
dan kan dat enthousiasme, die inspiratie ontstaan om te doen wat God vraagt.

Enthousiasme, prachtig woord, afkomstig uit het Grieks.  
Letterlijk betekent het En, in, thous of theous, dat is God, in God zijn dus.  
Inspiratie is bijna net zo mooi, afkomstig uit het Latijn,  
In spiritus, in de geest zijn, de geest krijgen.  
Dat in God zijn, die Geest krijgen, die Geestkracht,  
dat is Pinksteren. Daar waar mensen God ontdekken, tot geloof komen.  
Daar waar mensen nieuwe wegen gaan,  
een uitweg uit de crisis zoeken, met creatieve oplossingen komen,  
daar waar mensen opnieuw God ontdekken als leven gevend kracht,  
als bron van liefde en troost.

Toen die Geest kwam, verstonden de mensen  
de leerlingen allemaal in hun eigen taal.  
Je zou ook kunnen zeggen: ze weten zich aangesproken,  
ieder in hun eigen situatie, ieder persoonlijk in de taal van hun moeder,  
in wat hen vertrouwd is. Ze weten zich herkend en erkend, gezien.  
En dat is waardevol voor mensen: gekend en gezien zijn.  
Daar gaat Pinksteren dus ook over.  
Wezenlijk en waardevol voor ieder mens.

Gekend en gezien zijn, dat kan makkelijk in het gedrang komen,  
als je elkaar al te lang niet fysiek kunt zien en spreken,  
als de angst gaat overheersen  
en de ander vooral een potentiële besmettingsbron wordt  
of als je jezelf vooral gaat zien als mogelijke bron van besmetting voor de ander.

Ik heb daar geen pasklaar antwoord op  
behalve dat ik denk dat de Heilige Geest ons ook daarin misschien kan helpen.  
Helpen om niet in paniek en angst te leven,  
maar om met verstand en beleid, toch elkaar te zien, te spreken,  
toch die ontmoeting te zoeken  
al is het op anderhalve meter afstand en desnoods zonder koffie of thee.  
Elkaar zien, kennen, ontmoeten  
en in die ontmoeting soms ook even een glimp van God,  
van Gods Geest op mogen vangen.  
Dat wens ik ons voor deze Pinksterdag en voor de tijd die komt toe:  
dat we ons gezien, gehoord, gekend weten  
door God en door elkaar.

Moge het zo zijn. Amen.